

Vzpomínky Stanislava Rytiny na konec 2. světové války v Poříčanech

ÚVOD (0:00–0:30)

Obraz: Archivní záběry války, střih na tvář pana Rytiny.

Pamětník (voiceover):

„Jmenuju se Stanislav Rytina. Narodil jsem se 3. června 1927. Takže už mi zbývá jenom dva roky do stovky.“

Žák:

„Poslouchat vyprávění někoho, kdo válku opravdu zažil... to je něco úplně jiného než učebnice.“

1. část – Začátek okupace (0:30–1:30)

Pamětník:

„To začalo v roce 1939, kdy nás Němci zabrali. U nás v Poříčanech byli vojáci hlavně na nádraží a hlídali trať Praha–Kolín. A bydleli ve škole, která tehdy ještě nesla jméno Masarykova.“

Záběr: Škola dnes – střih mezi minulostí a současností.

Žák:

Představte si, že vaše škola je obsazená cizí armádou.

2. část – Život během války (1:30–2:00)

Pamětník (voiceover):

„Po okupaci – německé nápisy, jezdilo se vpravo... ale život šel dál.“

Žáci:

To zní jako skoro normální život. Ale ten strach tam musel být pořád.

3. část – Květnové povstání (2:00–4:00)

Pamětník:

„Povstání začalo 5. května 1945. Slyšel jsem v rozhlase výzvu: ‘Pomozte! Stavte barikády!’ A to jsme taky dělali – nejen v Praze, ale i u nás.“

Pamětník pokračuje:

„Byl jsem s kamarádem na hlídce u Hořan a sledovali jsme, jestli nepřijíždějí Němci. Pak jsme uslyšeli ránu – Wehrmacht odpálil naši barikádu Panzerfaustem.“

Žák:

4. část – Drama u hostince (4:00–5:00)

Pamětník:

„Scházeli jsme se v hostinci U Koudelů. Měli jsme pár zbraní a čekali. Pak vtrhli dovnitř Němci – zamířili na nás samopaly. Nehýbali jsme se. Odešli.“

Záběr: Žáci zkoušejí scénu přehrát, bez dialogu, pouze s hudbou.

Žák (komentář):

„Stačilo by jedno špatné gesto a možná by už nikdo z nich nebyl mezi námi.“

5. část – Útěk německé armády (5:00–6:00)

Pamětník:

„Němci prchali před Rusy. Báli se, co by se jim stalo, protože v Rusku napáchali hrozné věci. Chtěli se dostat k Američanům.“

Záběr: Archivní záběry německého ústupu, střih na nádraží v Poříčanech.

Žák:

„Dneska se hádáme kvůli hloupostem. Oni bojovali, aby měli klid a svobodu.“